

[Leif Hermann]

lingsplanen, at der er en sådan forudsætning; alligevel er det talt med. De grønne marker, udmærket idé, 20.000 t udvaskning inkl. halmnedmuldning, og så kommer der 8.000 t udvaskningsreduktion til igen i kraft af dette her lidt svævende begreb »yderligere initiativer«. Disse yderligere initiativer er opfundet i regeringen; ekspertgruppen havde dem overhovedet ikke med. Ja, ekspertgruppen angiver endda, at de grønne marker, efterafgrøderne, maksimalt kan give 15.000 t udvaskningsreduktion.

Hvis vi skal tage regeringens regnestykke for gode varer, skylder ministeren os en overordentlig grundig forklaring på denne talmagi. Hvis vi er meget venlige, skylder ministeren os kun forklaring på 30.000 t udvaskningsreduktion, og er vi rigtig ondskabsfulde, når vi op på 45.000 t. Altså ikke noget med 127.000 t. Venligt regnet, hvis jeg kan regne, 90.000 t, ondskabsfuldt: 75.000 t.

På denne baggrund skal jeg sige, at handlingsplanens indsats på landbrugsområdet er svag, den er uden konsekvens og dybde, og derfor må navnlig regeringens centrale forudsætning og centrale forventning om et fald i handelsgødningforbruget forsegles som primus motor bag disse initiativer.

Jeg skal derfor på vegne af Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Venstresocialisterne stille følgende:

#### *Forslag om motiveret dagsorden.*

»Idet Folketinget konstaterer, at regeringen har fremlagt en miljøhandlingsplan, der er utilstrækkelig over for landbruget og urealistisk i sine krav over for kommunerne, pålægger Tinget regeringen at forhandle med Folketingets partier, så det bl.a. sikres, at landbrugets forbrug af nitrathandelsgødning nedsættes gradvis ved bindende forskrifter fra og med 1988 til og med 1990 til 250.000 t pr. år.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 33).

#### **Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):**

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

#### **Løvig Simonsen (S):**

Regeringen fik med megen møje og besvær sammenstrøket sin miljøhandlingsplan, en plan, der har til formål at reducere udledning af kvælstof og fosfor med henholdsvis 50 pct. og 80 pct. inden for tre år. Allerede inden planen var forelagt for Folketinget, var den som så meget andet sivet ud til pressen, og vi kunne allerede på dette tidspunkt konstatere, at handlingsplanen var utilstrækkelig og urealistisk. Den var ganske vist kontant og restriktiv, når det gjaldt kravene først og fremmest til kommunerne og dernæst til industrien, men når det gjaldt om at halvere landbrugets udledning af kvælstof, havde regeringen regnet baglæns fra facit og inddraget alle mulige eller rettere sagt alle umulige foranstaltninger for at opnå det opstillede mål.

Men miljøministeren har dog ikke tøvet, heller ikke i dag, med at karakterisere gennemførelsen af planen som en opgave af vældige dimensioner for det danske samfund. Det ville kræve en stor indsats af den enkelte borger, af erhvervslivet og af myndighederne, og deri har ministeren selvfølgelig ret. Men at postulere, at handlingsplanen kan reducere udledning af kvælstof med 50 pct. og fosfor med 80 pct. i løbet af 3 år, det er, hr. minister, ikke alene uhyre vanskeligt, det er umuligt. Det er derfor at føre Folketinget og befolkningen bag lyset, når man kommer med en sådan handlingsplan, for det lader sig simpelt hen ikke gøre.

Det kan godt være en tilfredsstillende for regeringen en gang imellem at lege med utopiens blå balloner, men ét er teori, og et andet er realiteter. Jeg erkender, at det må have været vanskeligt for regeringen at strikke et sådant kludetæppe sammen, for kludetæppet er flosset og revet i stykker, allerede før det blev forelagt her i salen.

Nu er det ikke noget, som kun Socialdemokratiet siger. Man kunne jo godt forestille sig, at regeringen med overbærende stemme ville sige: jamen det er jo Socialdemokratiet der er sure over, at de ikke har været med i forhandlingerne og ikke har præget handlingsplanen. Det er slet ikke derfor, hr. minister, slet ikke. Næh, det, der er afgørende for Socialdemokratiet, er, at når man lægger en miljøhandlingsplan frem, så skal man først og fremmest varetage miljøets interesser, og det gør denne handlingsplan ikke i tilstrækkelig grad. Det er også kommet til udtryk i